

Envoltats d'un núvol tan gran de testimonis

CONVERSANT AMB FRA FIDEL

MONTSE ANDREU

Fra Fidel és una d'aquelles persones que no fan soroll... Un frare que traspua pau i bé. Actualment forma part de la comunitat de Sarrià on té cura de les plantes, els arbres, les flors, les males herbes... en definitiva, de tot el que viu a l'hort.

Ens trobem un matí de finals de maig a l'hort-jardí del convent, és un dia clar i la temperatura molt agradable. Busquem un lloc on seure i conversar...

Digui'm quin és el seu nom sencer? On va néixer?

Em dic Francesc Gálvez Pérez vaig néixer el 22 de novembre del 1922 a Montefrío (Granada). Sóc el segon de set germans, cinc barons i dues dones. Se n'han mort quatre.

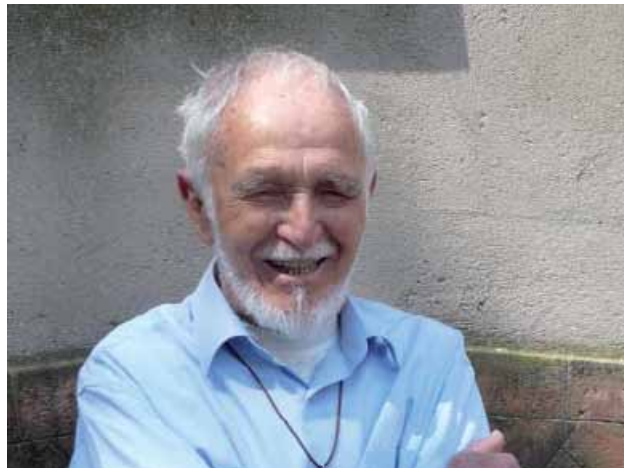
Per què es va fer frare caputxí?

Amb 28 anys vaig venir a treballar de pagès a Catalunya (en aquella època tothom hi venia, semblava que era un altre món) concretament vaig anar a Solsona. Allà vaig estar 8 anys, en aquest temps vaig anar madurant. Quan vaig fer 36 anys vaig pensar que o m'havia de casar o m'havia de quedar "solterón". De noies hagués trobat les que volgués però llavors quan parlàvem unes quantes vegades, sempre els hi trobava defectes, no en trobava cap de perfecta. Llavors em vaig preguntar... I si em fes religiós?... Vaig estar tres anys pensant-hi... I vaig anar madurant aquesta idea. Un dia em vaig anar a confessar a Manresa i vaig demanar consell. Això va ser definitiu, el frare caputxí que em confessava

em va preguntar: no t'agradaria ser caputxí? I ho vaig veure clar... era la crida de Déu... llavors vaig anar a parlar amb el provincial, el pare Lleó. Van demanar informes al capellà de Solsona i vaig venir... Com que tenia 36 anys van haver de demanar dispensa. Vaig entrar l'any 1959 com a novici a Arenys.

Què és el que més li agrada de la vida franciscana?

La vida franciscana és tot... M'agrada tot. És una forma de vida intentant imitar el

nostre pare Sant Francesc. Tot el que sigui franciscà m'agrada i com Sant Francesc abasta tantes coses! No podria triar res..., tot el que té vida és franciscà..., la sargantana, les flors... tot és bonic. Estimar-ho tot i donar gràcies per tot. I si alguna cosa no ho és, se li ha de donar la volta i millorar-ho... Vull dir que si per exemple em caic , dic: Gràcies Senyor perquè no m'he fet mal.../ Aquest és el franciscanisme que jo visc.

Quines tasques ha fet durant aquests anys?

Jo de professió he estat "obrero agrícola", és a dir, feia de pagès però no era propietari. Després d'estar 3 anys a Arenys vaig anar a Igualada i vaig estar un temps fent diferents tasques al seminari. Llavors vaig venir uns anys a Sarrià, després a Arenys, a Mallorca i ara fa ja uns quants anys que torno a estar en aquest convent...

I sempre ha fet tasques de pagès?

Si i no... vull dir que a Igualada vaig fer varies tasques al seminari. Els nois entre 9 i 15 anys estaven interns i joaju-

dava al menjador, amb la roba, cuidant als que es posaven malalts. Després em van ensenyar a cuinar i vaig fer de cuiner a Mallorca i a Arenys.

Aquest jardí-hort està molt bonic, què és el que més li agrada d'aquesta feina?

M'agrada tot, als sis anys vaig agafar l'aixada i encara no l'he deixada anar!

Té alguna devoció especial per algun sant?

No. Jo a tots els sants els tinc estima i respecte però no tinc cap devoció especial... No tinc estampes ni aquestes devocions... Bé, només tinc les estampes de Sant Francesc, la Mare de Déu i Fra Leopoldo. Jo reso cada dia, m'encomano a Déu i dels sants no me'n recordo.. Quan reso el Pare Nostre hi entren tots!

La seva pregària, en què consisteix?

La meva oració és la meva vida. Jo ara mateix estic fent oració. Jo estic consagrat a Déu. Veig una flor, un ocell ...i dono gràcies a Déu. Si hi ha una contrarietat també l'accepto. Jo no m'enfado mai amb els frares . Alguns sí que s'enfaden.

Cada dia tenim l'oració comunitària, al matí les Laudes i Eucaristia, abans de dinar resem tres Salms i fem silenci, la Sexta. L'acció de gràcies després de dinar...Abans de sopar les Vespres i abans d'anar a dormir fem Completes.

Què li aconsellaria a un frare que comença?

Sobretot **que sigui sincer.** La vida religiosa és consagrar-se a Déu, si ho vol que demani a Nostre Senyor que li ajudi a superar les contrarietats. Que pensi en Déu tot el dia, vivint però com si diguéssim **"surant" en Déu...** el que no pot ser és de cop recordar-te de Déu, no,no... **Déu està dintre teu i tu estàs submergit en Ell.**

M'han dit que cada dia es pren la cerveseta?

Sí, sí... una quan acabo la jornada de

treball del matí i una altra quan acabo la del vespre.

I això no pensa que va en contra de l'austeritat franciscana?

Jo diria que no... jo no ho considero.

I què és el més important de la vida?

La vida mateixa que tens és el més important, **res no es pot desaproveitar, tot és important.** El que cal és assumir la vida.

Ara farà 90 anys ... com espera la mort?

Com la son de cada dia..., jo la mort la veig així... Vas a dormir, t'adorms, tanques els ulls i de cop et despertes en un altre lloc i dius...Però que diferent que és això!!!

Un dia vaig somiar que era al cel, no vaig somiar que m'havia mort sinó que estava al cel i el que vaig notar és que no hi havia mosques... Ai que bé! Saps, les mosques sempre estan molestant, et poses a treballar i ja les tens al voltant fent la guitza! En el meu somni del cel jo estava caminant per allí i era **un espai lliure de mosques!** Quina sort!

I si es trobés a Sant Francesc què li diria?

No m'ho imagino..., però suposo que li faria una abraçada i li diria "Hombre"! Què tal? Per a mi és un germà.

I si es trobés a Jesús?

Mira, també ho vaig somiar una vegada... **em vaig quedar tan impressionat, que em vaig despertar...** Encara me'n recordo del lloc on era..., un lloc on passava sovint quan era petit i va ser allà on el vaig veure. Fa molts anys però no me n'he oblidat... El vaig veure i em vaig quedar paralytitzat.

Bé, moltes gràcies Fra Fidel!